

ÇOCUK HİKÂYESLERİ

MUSTAFA AKGÜN

SEKİZ ELMASLI KOLYE

DIYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI - 850
Çocuk Kitapları: 231

Düzeltilme: Mustafa Kaya

Grafik, Tasarım ve Resimleme: Memik Kayaoğlu

Baskı: Özyurt Matbaacılık
Tel: 0.312 384 15 36

2. Baskı, Ankara 2013

ISBN 978-975-19-5268-4
2013-06-Y-0003-850
Sertifika No: 12930

Din İşleri Yüksek Kurulu Kararı: 05.01.2011/01

© Diyanet İşleri Başkanlığı

İletişim:

Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı
Tel: (0 312) 295 72 93 - 94
Faks: (0 312) 284 72 88
e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

Dağıtım ve Satış:

Döner Sermaye İşletme Müdürlüğü
Tel: (0312) 295 71 53 - 295 71 56
Faks: (0312) 285 18 54

İÇİNDEKİLER

SEKİZ ELMASLI KOLYE	5
AİLE BOYU MUTLULUK	11
ÇORBANIN BUĞUSU	18
ARAFAT GÜNEŞİ	24
KURU EKMEĞİN KERAMETİ	31
BEŞ ASIRLIK TOHUM	41
KÜÇÜK GÜLÜMSER'İN DUASI	48
MAHCUBİYET	54
HUZUR VEREN AĞLAMA	60
SEKİZ CENNET İLÂHÎSİ	66

Küçük Büşra'ya dedesi bir kolye hediye etmişti. Büşra çok sevinmişti. Kolyenin sekiz tane elması vardı.

Dedesi kolyeyi Büşra'ya vermiş, salondaki koltuklardan birine oturmuştu. Büşra da onun yanına gelmiş duruyordu.

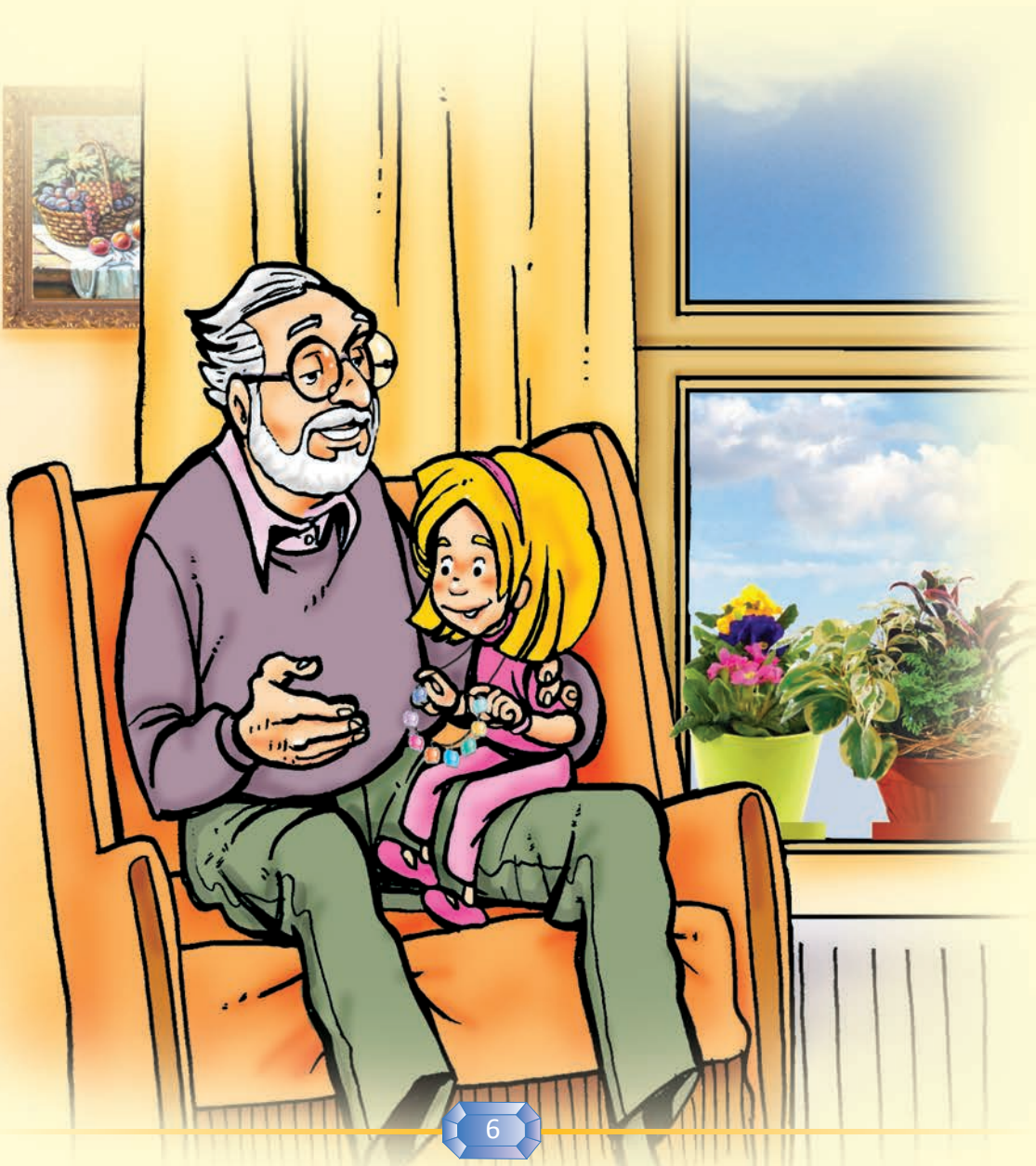
Büşra bir yandan rengârenk elmaslardan oluşmuş kolye ile oynuyor, diğer yandan dedesinin beyaz sakallarını okşayıp duruyordu. Onu yanaklarından öpüyor, cıvıldaayan sesiyle teşekkür ediyordu.

"Çok teşekkür ederim dedeciğim. Bana aldığın kolye ne kadar güzelmiş. Kolyeyi ne kadar sevdim bilemezsin. Çok çok sevindim."

Dedesi de Büşra'nın sevincine katılıyordu. Onu saçlarından, yüzünden okşuyordu.

"Güzel kızım... Seni sevindirmek benim çok hoşuma gidiyor.
Bu kolyeyi sana onun için aldım kızım."

Büşra'nın sevinç ve mutluluğu artıkça artıyordu.

"Dedeciğim benim." diyerek dedesinin boynuna sarıldı ve onu defalarca öptü.

Sonra kolyeyle oynamaya devam etti. Elinde tuttuğu kolyeyi salladıkça elmaslardan ışıltılar yayılıyor, bir renk cümbüşü oluşuyordu. Elmasların üst yüzleri çok güzel renkli idi. Sarı, kırmızı, pembe, turuncu, mavi, yeşil, beyaz renkler insanın gözünü kamaştırıyordu. Ama alt yüzleri öyle değildi elmasların. Alt yüzleri simsiyahtı.

Bu görüntü Büşra'nın hemen dikkatini çekti.

"Dedeciğim, bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Elbette sorabilirsin kızım."

"Neden elmasların üst yüzeyleri çok güzel renklerden oluşmuş da alt yüzleri hep siyah. Sadece siyah değil aynı zamanda basit ve kalitesiz görünüyor."

"Bu soruyu sormanı bekliyordum benim cici kızım. Bak benim küçüğüm. Beni iyi dinle. Bu rengârenk elmaslar da, o alt taraftaki kalitesiz siyah elmaslar da hepsi netice olarak karbon dediğimiz maddeden oluşur. Kömür yani."

Büşra çok şaşırmıştı.

"Öyle mi?..." demekten kendini alamadı.

"Evet kızım."

Büşra'nın şaşkınlığı devam ediyordu.

"Fakat neden farklı farklılar?"

"Meydana gelme şartları farklı olduğundan elmaslar da farklı. Farklı şartlar altında kimisi böyle güzel güzel renk ve şekiller alıyor kimisi de siyah, basit bir hâlde kalıyor."

"Peki dedeciğim... Elmasların sayısı neden sekiz?"

"İşte bu sorunu da bekliyordum sevgili kızım. Elmasların sayısı neden sekiz?... Cennetin sekiz kapısı vardır. Cennetleri Allah, yüce kitabımız Kur'an'da methetmiştir. Müslüman olarak ölenler cennette ebedî kalacaklardır."

"Ebedî ne demek dedeciğim?"

"Devamlı demek, sonu olmayan demek."

"Sonra dedeciğim?"

"Sonrası cennet demek, güzel güzel bahçeler demektir. Yemişler, çiçekler, ırmaklar, kuşlar demektir... Rahatlık, hoşluk, mutluluk, sevinç demektir..."

Büşra cennete çok imrenmişti. "Allah bizi cennetine koyar mı dersin dede?" diye sordu.

"Müslüman olarak yaşayan ve Müslüman olarak ölen herkes cennete girecektir kızım."

"Peki dede, sekiz rakamından bahsediyordun."

"Evet kızım. cennetin sekiz kapısı vardır. Her kapının açıldığı cennetin hususi bir adı vardır. Cennete girmek için bazı amelleri işlemek gerekir. Meselâ:

Firdevs Cennetine namaz kılanlar girecektir.

Huld veya Reyryan Cennetine oruç tutanlar girecektir.

Naim Cennetine hacca gidenler girecektir.

Vesile Cennetine zekât verenler girecektir.

Me'va Cennetine cihad edenler girecektir.

Adn Cennetine tevbe edenler girecektir.

Daru's-Selâm Cennetine takva sahipleri girecektir.

Darü'l-Karar Cennetine sıla-ı rahim yapanlar girecektir.

Evet, demin de dediğim gibi cennetlere iyi kimseler girecektir. Güzel kızım şuna da dikkat etmeni istiyorum. Kolyenin her elması görüyorsun ne kadar güzel renklerden oluşmuş durumda."

"Evet dedeciğim. Sarı, kırmızı, pembe, turuncu, mavi, yeşil, beyaz... Birbirinden güzel renkler."

"Ama kolyelerin alt yüzlerine bakarsan hepsi de simsiyah. Halbuki hepsi de karbondan oluşuyor. Öyle olduğu hâlde elmasların kimi iyi kaliteli oluyor, kimi de kötü kaliteli oluyor. Kömür gibi basit ve simsiyah yani. İnsan Allah'ın dediklerini yaparsa iyi insan olur ve cennete girer. Allah'ın emirlerine karşı gelirse kötü insan olur ve cehenneme girer. Cennet ne kadar iyi ve hoşsa cehennem de o kadar kötü ve acı vericidir. Elmasların alt tarafına siyahlarını koydurmamın bir sebebi var. Bu kolyeyi ömrün boyunca kullanacaksın. Ömrün boyunca bu kolye sana hem cenneti ve hem de cehennemi hatırlatsın. Bazen çok güzel renkli olanlarına bakıp cenneti hatırlayacaksın. Bazen siyah ve kalitesiz olanlara bakıp cehennemi hatırlayacaksın."

Büşra içli ve vurgulu bir ses tonuyla şunları söyledi:

"Sekiz elmaslı kolye ve cennetin sekiz kapısı... İnşâallah ömrüm boyunca aklımdan çıkmayacak."

Ailece Almanya'nın Hamburg şehrinde oturuyorduk. Babam, bir Alman firmasında mühendis olarak çalışıyordu.

Bu yaz babamı çalıştığı firma Amerika'ya gönderdi. Annem de onunla beraber gitti. Beni de götürmek istediler. Fakat nedense benim Amerika'ya gitmeyi canım pek istememişti.

Türkiye'de kalmak istiyordum. Bunun üzerine beni, Uşak'ın bir köyünde oturmakta olan teyzeme bıraktılar.

Köyün havası çok hoştu. Geceleri dam üstüne serilmiş yataкта uyumanın zevkine doyamıyordum. Teyzemin benim yaşımda Zeynep adında bir kızı vardı. Teyzem, ikimize birlikte bir yatak seriyordu. Yatağa uzanıyor ve göğün derinliklerindeki yıldızları seyre dalıyorduk. Işıl ışıl yıldızları seyretmek çok hoşumuza gidiyordu. Gökyüzüne küçük kırmızı çiçekler hâlinde serpiştirilmiş bu yıldızlara ay ışığı tatlı bir fon oluştuyordu.

Kendi aramızda mırıl mırıl konuşuyor, bunca yıldızın bir yaratıcısının olduğunu düşünüyor, tatlı uykularımıza dalıyorduk.

Teyzem yatağımızı serdikten sonra, yanımıza serdiği bir bezin üstüne dikiliyor, eğilip doğrularak, yere oturarak bir şeyler yapıyordu. Bunları yaparken de dudaklarını kıpır kıpır oynatıyor, fısıltı hâlinde bir şeyler söylüyordu. Yaptığı işin ne olduğunu merak ediyordum.

Bir gece dayanamadım, Zeynep'e kısık bir sesle sordum:

"Annen bu şekilde ne yapıyor Zeynep?"

"Namaz kılıyor Sibel."

"Namaz ne demek?"

"Namaz, bizim dinimiz İslam'daki ibadetlerden biri."

Bu sırada serdiği bezin üzerinde oturmakta olan teyzem başını iki tarafa çevirdi. Sonra ellerini açtı. Bir müddette o hâliyle bir şeyler okudu. Ellerini yüzüne sürdü. Kalkıp yanıma geldi.

"Siz daha uyumadınız mı kızlar?" diye sordu.

"Uyumadık" diye cevap verdik.

Zeynep de ben de yattığımız yerden doğrulup oturduk. Teyzem de yatağımızın kenarına oturdu. Onun namaz kılışı benim çok hoşuma gitmişti.

"Teyzeciğim namaz kılmak çok iyi bir şey değil mi?" diye sordum.

"Elbette kızım." dedi teyzem. "Namaz kılmak elbette çok iyi bir şey. Her şeyi; şu gökteki yıldızlar gibi, ay ve güneş gibi, dağlar, tepeler gibi, biz insanları da Allah yarattı. Bizlere bir takım emirler verdi. Verdiği en mühim emirler arasında namaz kılmak da vardır.

'Allah namaz kılan kullarını Firdevs Cennetine koyacaktır.'

"Firdevs Cenneti çok güzel bir yer olmalı. Öyle değil mi teyzeciğim?"

"Elbette kızım."

İçimde çok tatlı bir duygu vardı. Acaba ben de namaz kılabilir miydim? Cesaret edip sordum: "Teyzeciğim ben de namaz kılabilir miyim? Yani çocuklar da namaz kılabilirler mi?"

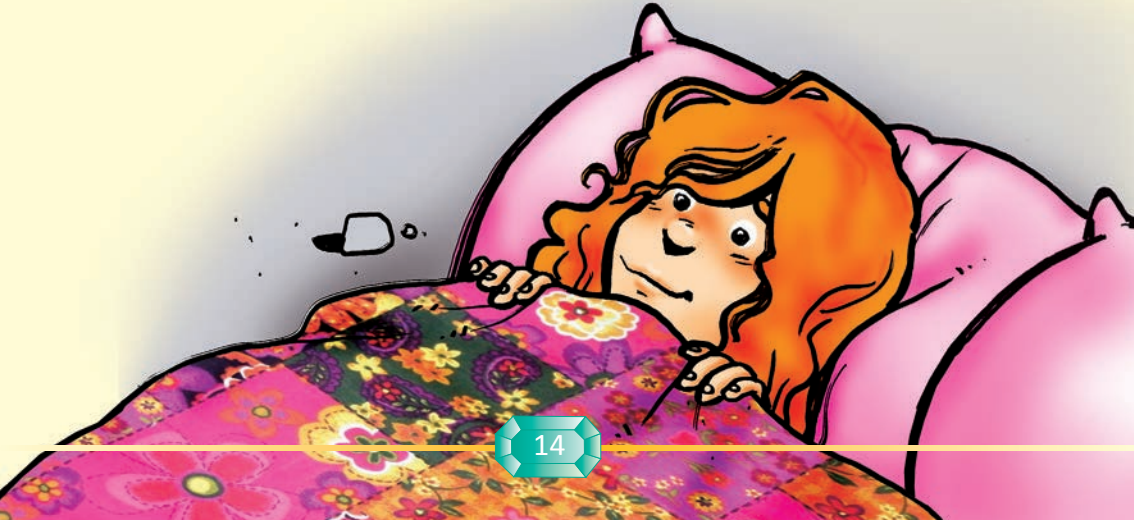
"Elbette kızım. Çocuklar da namaz kılarlar. Ancak namaz kılmak için bir takım duaları ve sûreleri ezberlemen lâzım. Abdest almasını öğrenmen lâzım."

"Bunları ezberlemek çok zor mu?"

"Hayır."

"Sabahleyin ilk işim bu olsun."

'Annem ve babam da teyzem gibi namaz kılsalardı.' diye düşündüm. Öyle olsaydı ne kadar iyi olurdu. Namaz nedir bilmiyordum. Evimizde böyle bir şey görmemiştim. Kılmaya başlayacağım namazın verdiği heyecan içinde uykuya daldım.

Ertesi gün bana teyzem bir 'Namaz Hocası' kitabı vermiş, ezberleyeceğim sûre ve duaları da göstermişti. Teyzemin verdiği kitabı alıp bir köşeye çekildim. Sûre ve duaları ezberlemeye başladım. Ezberleme hususunda çok başarılı olmuştum. Birkaç gün içinde teyzemin gösterdiği, ezberlemem gereken yerleri ezberleyivermiştim. Ezberlediklerimi teyzeme okurken o, bu kadar kısa zaman içinde böyle bir şeyi nasıl başardığıma şaşırmıştı.

Ezberleme işinden sonra teyzem bana abdest almasını ve namaz kılmasını da öğretmişti. Hemen o akşam namaz kılmaya başlamayı düşündüm.

Gece olmuştu. Hepimiz seccadeleri dam üstüne sermiş namaz kılıyorduk. Çok tatlı bir heyecan ve sevinç yaşıyordum. Namazı bitirdikten sonra aklıma şöyle dua etmek geldi:

"Allahım... Annemi, babamı da namaz kılanlardan eyle."

Bu gece uykuya dalışım önceki gecelerden farklı olacaktı. Bugünkü mutluluğum öncekilerden çok çok fazlaydı çünkü.

Yine gözlerimiz yıldızlarda, yine mırıl mırıl konuşarak Zeynep'le beraber uyumaya hazırlanıyorduk.

Tam bu sırada evin yanına bir arabanın yaklaştığını motor sesinden anladık. Farları da çok kuvvetli ışık veriyordu.

Araba dam üstünün hemen yanına yanaşmıştı. Zeynep'le yataktan çıktık ve merak içinde o yana gittik.

Arabadan iki kişi indi. Ay ışığında gelenleri seçebiliyordum. Araba bizimdi ve gelenler annem ve babamdı. Gözlerime inanamıyordum.

Annem ve babam beton merdivenlerden çıkıp yanımıza kadar geldiler. Beni kucaklayıp öptüler. Hepimizle hoşbeş ettiler.

Teyzem, onlara yiyecek bir şeyler hazırladı.

Babamın Amerika'daki işi erken bitmiş. Çalıştığı firma da ona bir hafta izin vermiş. Onlar da hem beni almak hem de köylerini görmek için atlayıp Türkiye'ye gelmişler.

Yemek ve konuşma faslı bitmişti. Babam annemin yüzüne bakarak, "Biz daha fazla vakit geçirmeden namazımızı kılsak." dedi.

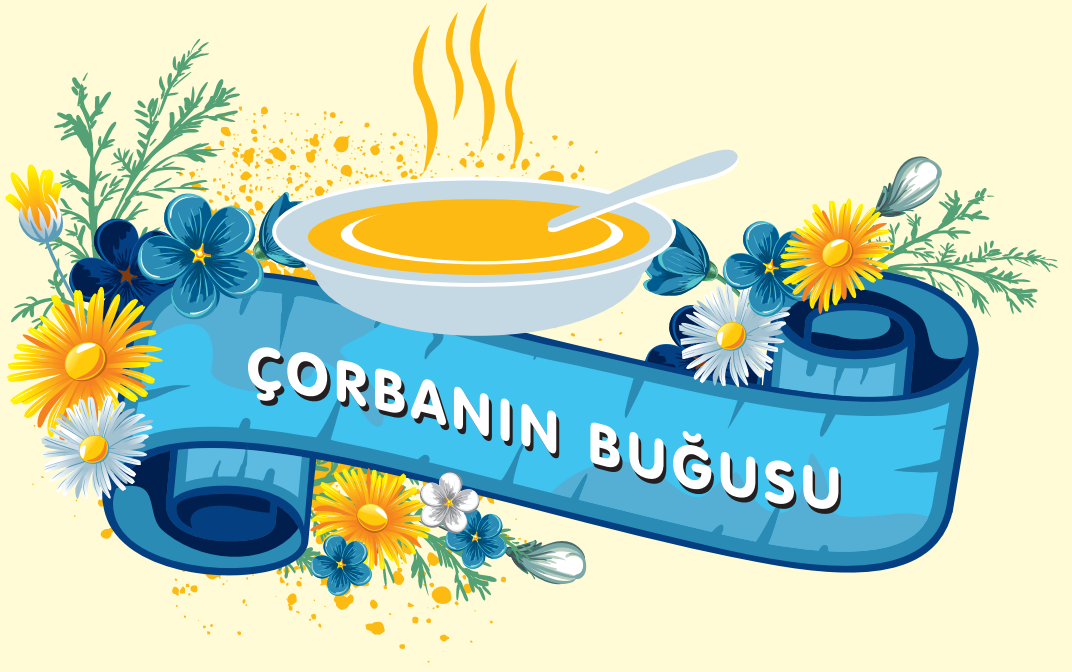
Şaşırmıştım... Hem de çok şaşırmıştım... Babamı hiçbir zaman namaz kılarken görmemiştim ki... Duygularımı ifade ettim: "Şaşırdım baba. Ben seni bu güne kadar hiçbir zaman namaz kılarken görmedim."

Babamda hayıflanma duygusu vardı. Duygulu bir sesle, "Evet benim sevgili kızım." dedi. "Bu güne kadar ne kendim namaz kıldım, ne de sana bu hususta bir şeyler öğrettim. Bundan dolayı çok üzgünüm. Amerika'da bir Amerikalının evinde beraber kalmak mecburiyeti oldu. Adam koyu Hıristiyan'dı. Bana, ya dinim olan İslamiyet'in gereklerini yerine getirmemi ya da kendi dinlerine geçmemi söyledi. Onların dinine girmem benim için mümkün değildi. Zaten böyle bir düşüncem de yoktu. Günahlarım da olsa, benim dinim İslam'dı. Hemen en yakın bir Türk cemiyetinden İslamiyet'le alâkalı bazı kitaplar edindim.

Namaz kılmayı öğrendim. Namaz kılmaya başladım. Annem de başladı tabi."

Doğrusu çifte mutluluk ve sevinç yaşıyordum. Bu gece hem kendim ilk defa namaz kılmanın mutluluğunu ve sevincini yaşamıştım, hem de annem ve babamın namaza başlamış olmalarının mutluluk ve sevincini...

Annesi Bilal'e mutfaktan seslendi: "Oğlum Bilal, biraz gelir misin?"

Bilal salondaki koltuklardan birine oturmuş, orucun verdiği bitkinlikle sessiz ve hareketsiz duruyordu. Annesinin seslenmesiyle bitkin bitkin oturduğu koltuktan kalkıp mutfağa doğru yürüdü.

İftar vaktinin yaklaştığı şu sıralarda annesi mutfakta hazırlık yapıyordu. Bir sürü yemek yapmıştı. Bir gün süren açlıktan sonra yemekler insanın nasıl da canını çektiyordu. Yemek kokuları mutfaktan tâ dışarı kadar taşıyordu. Bilal mutfağa girdi. "Buyur anneciğim." dedi.

Annesi işini bırakıp Bilal'e yöneldi ve şunları söyledi: "Oğlum, senden bir ricam var. Eğer yerine getirirsen beni çok

sevindireceksin. Biliyorum iftar vaktine yakın řu sıralarda çok açsın. Amma yapacağın iş de çok sevaplı bir iş."

"Ne gibi bir iş anne?"

"Yavrum biliyorsun az ilerdeki sokakta Kahramanmaraşlı Yakup Amcanlar var."

"Evet anne gecekonduda oturuyorlar. Oğluyla aynı sınıftayız."

"Evet yavrum, işte orası. Biliyorsun onlar fakir aile. Belki řu iftar saatinde sofralarında bir tas çorbaları bile yoktur. Oraya birkaç kap yemek götürmeni isteyecektim."

"Tabi anne, hemen götürürüm. Sen hazırla."

"Beni şaşırtıyorsun yavrum."

"Neden anne?"

"Hele sen řu yemekleri götür de dönüşte anlatırım. İftar vakti epeyce yaklaştı."

Bilal, annesinin verdiği iki kap yemeği alıp evden çıktı. Onun evden çıktığı sıralarda da babası eve giriyordu. Babası Bilal'i arkasından biraz seyretti. Yüzünde şaşkınlık vardı. Sonra eve girip mutfaktaki karısının yanına geldi. Ona kolaylıklar diledi.

Sonra merakla sordu: "Bilal'i nereye gönderdin?"

"Kahramanmaraşlı Yakup Beylere gönderdim. Biliyorsun maddî durumları pek iyi değil. Pek bir şey yapamıyoruz. Bari birkaç kap yemek göndereyim dedim."

"Çok iyi ettin de bir şey dikkatimi çekti."

"Ne gibi bir şey ?"

"Oğlanı bu saatte oraya nasıl gönderebildin?"

"Sorma. Benim de dikkatimi çekti. Götüreceğini pek sanmıyordum amma her nasılsa gitti. Başka zaman olsa böyle anlarda söz dinletmemiz mümkün olmazdı. Ama bugün gitti. Hem de bir kere söylemekle yaptı bu işi."

Annesinin sofra hazırlığını bitirdiği sıralarda Bilal de geri geldi. Annesi, babası ve Bilal üçü birlikte sofranın etrafına dizilip oturdular. Artık topun atılmasını, akşam ezanının okunmasını bekliyorlardı. Bilal annesinin yüzüne bakıyordu.

"Anne, seni şaşırtan şeyi merak ettim. Hadi anlat bakalım."

"Yakup Amcanlar ne yapıyorlar? Önce sen onu anlat da ben de sana dediğin şeyi anlatırım."

Bilal biraz durgunlaştı. Duygulu bir sesle konuşmaya başladı:

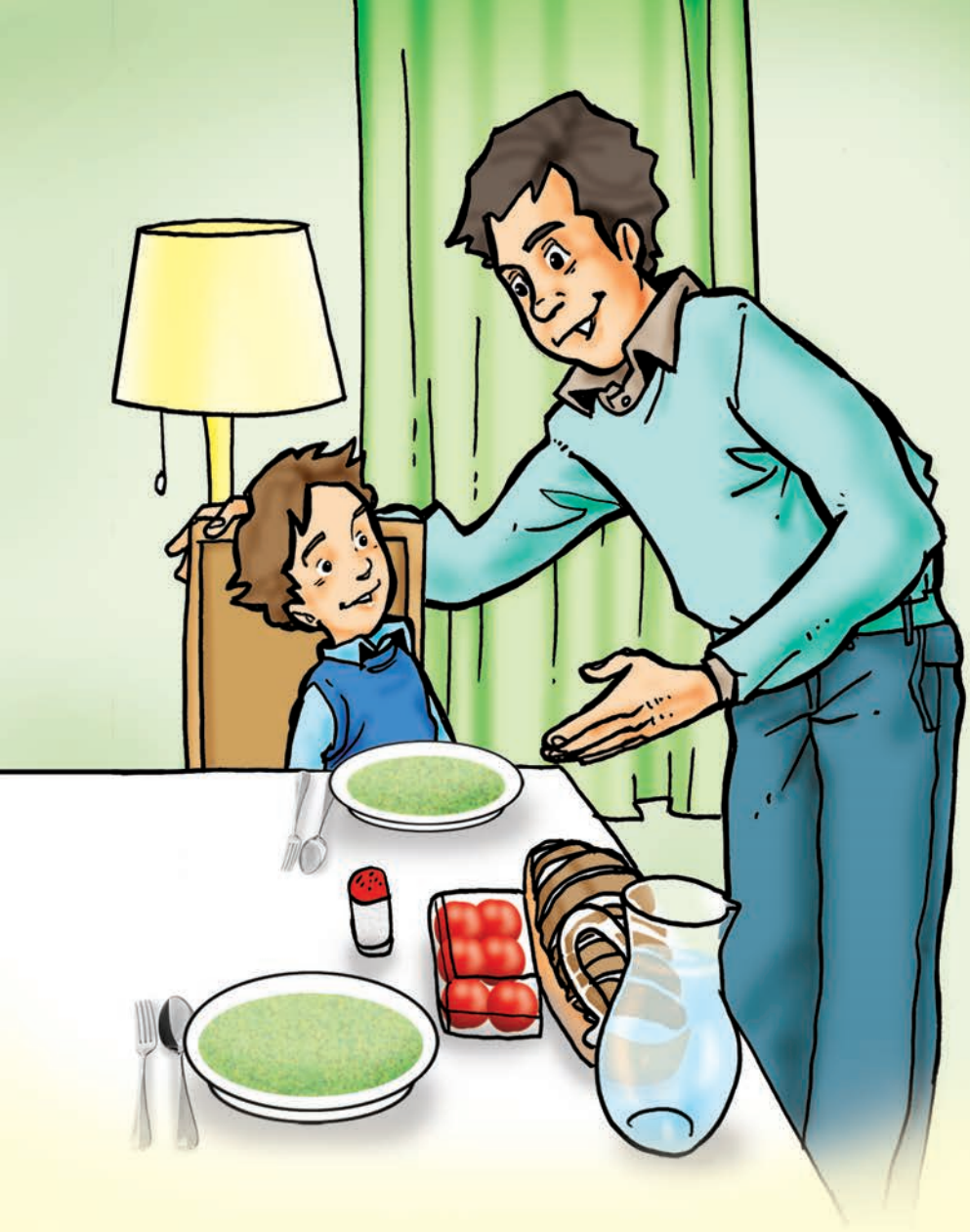
"Sorma anne... Evlerine gittiğimde sofralarının etrafına oturmuş gördüm onları. Yakup Amca, hanımı ve üç çocuğu sofranın etrafına dizilip oturmuşlardı. Sofralarında bir tas çorba vardı. Onun yanında da biraz ekmek ve biraz da zeytin vardı. Yemekleri verdim. Teyze 'annen niye böyle zahmet ediyor?' dedi ve selam söyledi. Anneciğim, biliyor musun, sofralarındaki çorba ahım şahım bir çorba değildi. Amma burnuma o kadar güzel koktu ki sorma. Üzerinde buram buram buğusu tütüyordu. Gel beraber içelim deselerdi oturup içecektim neredeyse. Halbuki bilirsin ben çorbadan pek hoşlanmam. Ona rağmen o an için çok hoşuma gitti, canım çekti."

"Onlar Kahramanmaraşlılardır. Kahramanmaraşlıların tarhana çorbası çok güzel olur."

"Sonra bana da birkaç tane hurmayı bir kâğıda sarıp verdi. 'Orucunuzu açarsınız' dedi."

Bir Ramazan gününün sonunda, iftarın başlayacağı ulvî ve duygu dolu anları yaşıyorlardı.

Bilal hatırlattı: "Hani siz bana bir şey anlatacaktınız anne."

"Evet yavrum." dedi annesi. "Çoğu zaman böyle dar zamanlarda senden bir şey istesek pek yerine getirmez, inat ederdin. Bu sefer hemen yerine getirdin. Bu durum da bizi şaşırttı tabi."

Bilal annesinin ve babasının yüzüne bakarak, "Doğru" dedi. "Çoğu zaman böyle bir şey istediğiniz zaman pek yerine getirmezdim. Hırçınlaştırdım. Huyum böyle çünkü."

"Demin nasıl oldu bu iş öyleyse?" diye sordu babası.

"Oruç tutmakla aç insanların, doğru dürüst yiyecek bulamayan insanların acısını içimde duydum baba. O ızdırabı içimde yaşadım. Yakup Amcanın maddî durumunu da bildiğim için hemen o isteğinizi yerine getirdim. Oruç bana bu duyguyu kazandırdı."

Babası çok duygulanmıştı, Bilal'i öptü.

"Aferin benim akıllı oğlum. Aferin benim ince duygulu oğlum. Bu dediğin şey, orucun bu dünyada insanlara kazandırdığı pek çok güzel hasletten sadece biri. Fakat asıl büyük mükâfat öbür dünyada. Allah bu dünyada **'oruç tutanları öbür dünyada Huld veya diğer adıyla Reyyan Cennetine koyacaktır.'** "

Babasının sözü bitmişti ki ezan sesi duyulmaya başladı. Bu ara top da atılmıştı. Yemek gönderdikleri Yakup Amcaların gönderdikleri hurmalarla oruçlarını açıp iftar etmeye başladılar.

Sofalarındaki onca yemek çeşidine rağmen gecekondudaki Yakup Amcaların çorbasının buğusu, Bilal'in gözünün önünden gitmiyordu.

Arefe günü Arafat meydanında güneş yükselmeye başlamış, sıcaklık da iyiden iyiye artmıştı.

Kalabalık arasında benim gibi sekiz-on yaşlarındaki çocuklara çok az rastlanıyordu.

Babam çok uğraşmasına rağmen Cebel-i Rahmet denilen Rahmet Dağına çıkmaya muvaffak olamamıştı. Çünkü dağda ve etrafında binlerce hacı vardı.

Zaten Cebel-i Rahmet fazla büyük bir dağ değildi. Orta büyüklükte bir tepeden ibaretti. Erken gelen Hacı adayları tepeyi ve etrafını dolduruvermişlerdi.

İnsanlar sıcağın hararetinden korunmak için çadırlara ve ağaçların altlarına sığınıyorlardı. Amma gölgedeki sıcaklık da pek az değildi. Sıcaklığın verdiği bu bunaltıya rağmen insanın içinde manevî bir bahar havası esiyordu.

Nihayet biz de tepeye yakın yüksekçe bir yerde durmak için yer bulabildik. Orada bir çadırın gölgesine sığınarak Haccın iki rüknünden biri olan Arafat Vakfesini yapmaya hazırlanıyorduk. Bu birazcık yükseklikten Arafat Dağı'nın etrafındaki geniş düzlüğün epeyce bir kısmı seyredilebiliyordu. Bu düzlüğü milyonlarca Hacı doldurmuştu.

Ancak bu milyonlarca Haccının dilinden tek bir seda yükseliyordu:

"Lebbeyk Allahümme lebbeyk!... Lebbeyk Allahümme lebbeyk!..."

Yani, "Buyur Allah'ım buyur!... Buyur Allah'ım buyur!..."

Bu milyonlarca Haccının hepsi de Haccın şartlarından olan beyaz ihramlara bürünmüşlerdi.

Bunca Haccının gözlerinden aynı şey için yaş dökülüyordu:

"Allah'ım bizi affet... Allah'ım bize yardım et..."

Babam bu ulvî duygular içinde şunları söylüyordu:

"Bak oğlum Ali... Hac, İslam'ın beş şartından biridir biliyorsun. Şunu hemen ilave edeyim ki yavrum **'Allah Hacc eden Müslümanları öbür dünyada Naim Cennetine koyacaktır.'**"

"Evet baba."

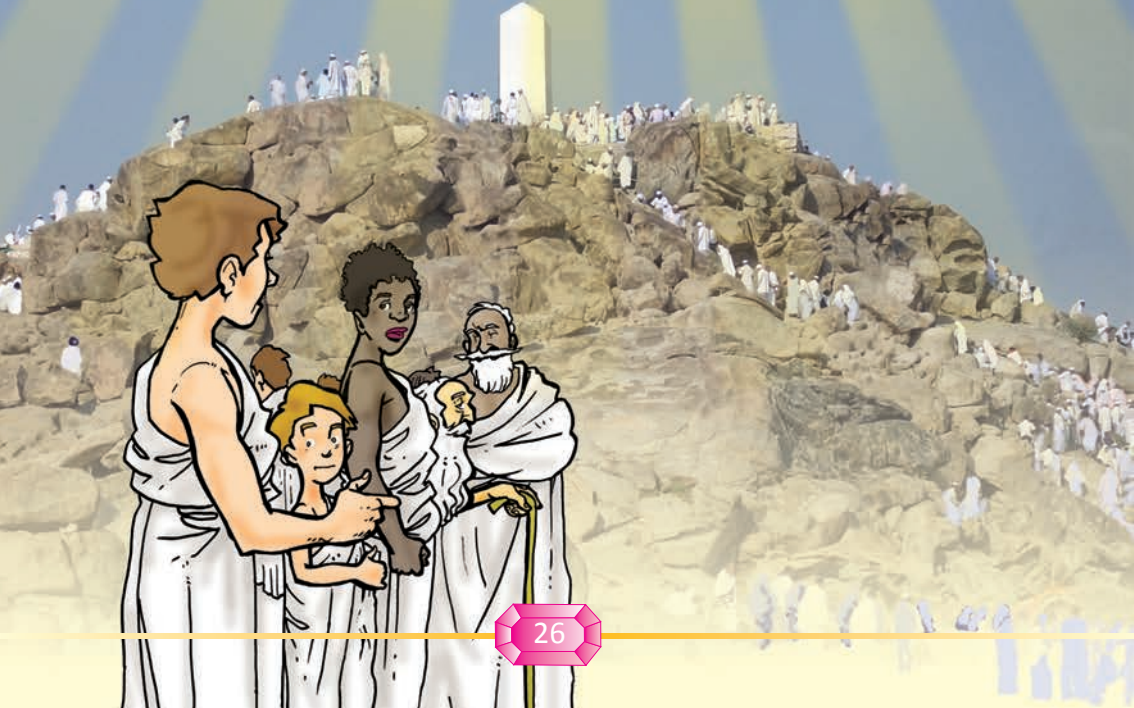
"Şimdi şu insan seline bak."

Bir müddet insanın aklının alamayacağı derecede fazla olan kalabalığı seyrettik.

Sonra babam bulunduğumuz yere epeyce yakın bir çadırın etrafında birikmiş iri yapılı insanları gösterdi.

"Şu gördüklerin var ya oğlum, işte onlar bizim Afrika'nın ortasından gelen din kardeşlerimizdir." Simsiyah derileri ile üzerlerine aldıkları bembeyaz ihramlar çok tatlı ve manalı bir görünüm ortaya koyuyordu.

Bu ara bizim içinde bulunduğumuz gruptan gür; fakat yanık ve yalvaran bir sesle telbiye yükselmeye başladı:

"Lebbeyk Allahümme lebbeyk!... Lebbeyk Allahümme lebbeyk!..."

Bizimkilerin duraklamasından sonra babamın demin bana gösterdiği Afrikalı gruptan da aynı ses yükselmeye başladı.

"Lebbeyk Allahümme lebbeyk!... Lebbeyk Allahümme lebbeyk!..."

Telbiye sesleri dalgalar hâlinde bütün Arafat'tan yükseliyordu. Sanki bu sesler yükselerek gökte bir yerlere gidiyordu.

Doğrusu epeyce duygulanmıştım. İçimde erişilmez bir sevinç vardı. Bir siyahî Afrikalı ile aynı şeyi istiyorduk. Kalbimizi aynı duygular sarmıştı.

"Hepimiz aynı şeyi söylüyoruz baba."

"Evet çocuğum... Hepimiz aynı Allah'a, aynı kitaba, aynı Peygambere inanıyoruz."

Bu sefer babam başka bir grubu gösterdi:

"Şu ilerde gördüklerin, vücutları bize göre biraz daha küçükçe, renkleri bize göre biraz daha esmer olan Endonezyalılarıdır. Pakistanlılar da biraz onlara benzerler."

Endonezyalıları da beyaz beyaz ihramlara bürünmüşlerdi. Onların da dillerinden aynı yakarış ifadeleri yükseliyordu:

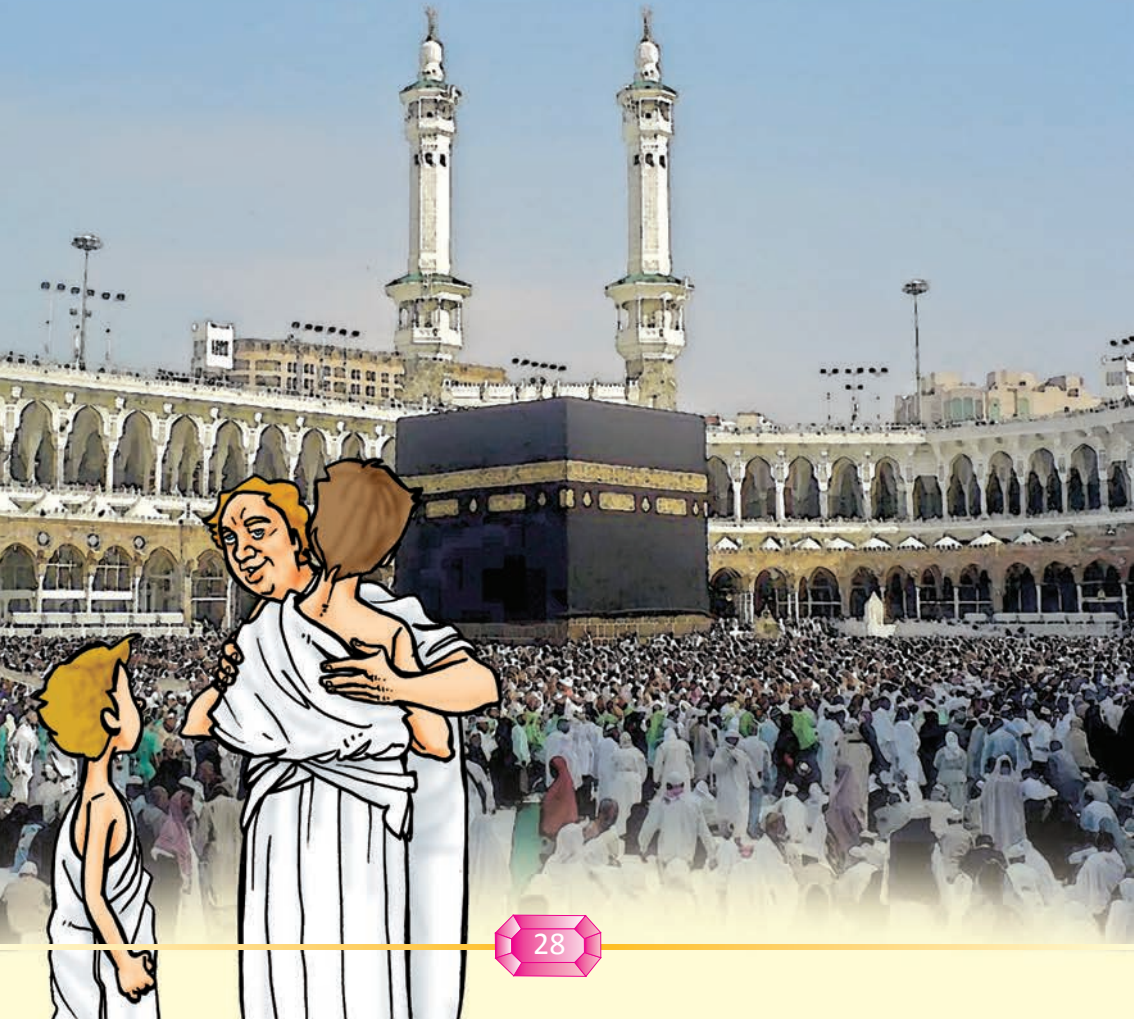
"Lebbeyk Allahümme lebbeyk!... Lebbeyk Allahümme lebbeyk!..."

Babamın diyeceklerini artık anlamıştım. Dünyanın hemen her yerinden gelen Müslümanlar buraya İslam'ın beş şartından biri olan Hac ibadetini yerine getirebilmek için toplanmışlardı. Asyalı Müslümanlar, Afrikalı Müslümanlar, Avrupalı, Amerikalı

Müslümanlar hepsi aynı gaye için buraya gelmişlerdi. Hepsi de ümmetin affını istiyordu. Ahiret saadetini diliyordu.

Arafat'a yüzbinlerce, milyonlarca Hacı toplanmıştı. Renkleri farklı olmakla beraber hepsi de bembeyaz ihramlara bürünmüştü. Gözlerim bu manzarayı seyrederken ısıt ısıt oluyordu.

Kulaklarım 'Lebbeyk' sadaları ile hiçbir bestekârın tattıramaya-
cağı bir musikiyi tadyordu.

Bu muazzam manzara karşısında dalmış düşünürken babamın yanına iri yarı, sarışın bir adam yaklaştı. Çok sevinçli olduğu her hâinden belli oluyordu. Babama şunları söyledi:

"Aaahh... Herr Derwisch... Bist du hier? Ich suche dich seit vielen Stunden..." (Ah, Derviş Bey. Sen burada mısın? Nice saatten beri seni arıyorum.)

Adam bunları söylerken babamın boynuna sarıldı, kucaklaştılar. Bir müddet konuştular.

Sonra babam bana konuştuklarını tercüme etti.

Babam Almanya'da çalışırken bu Almanla aynı fabrikada çalışmışlar. Sonra Hans adındaki bu Alman Müslüman olmuş ve Hasan adını almış. Hasan Amca bu yıl Hac etmeye karar vermiş. Sonra Almanya'dan gelen Türk işçisi hacılardan babamın Hacca geldiğini duymuş. Saatlerce aradıktan sonra babamı bulmuş. Onun Müslüman olmasında babamın çok rolü olduğundan ona çok sevgi beslemiş Hans Amca, daha doğrusu Müslüman adıyla Hasan Amca.

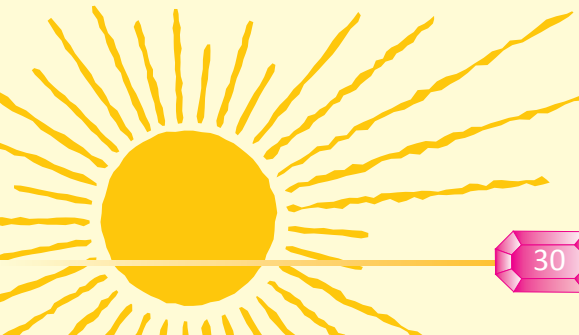
Babamla Alman Hasan Amca birbirleriyle çok tatlı konuşuyorlardı. Hele yiyecek içecek ikram ederlerken çok samimi davranışları, sevgiyle birbirlerine bakışları, doğrusu tuhafıma gitmişti. Babam bana bazı şeyleri açıklamak ihtiyacı hissetti.

"Bak yavrum Ali... Biz şu Alman Müslüman Hasan Amcanla ne kadar birbirimizi seviyoruz görüyorsun. Halbuki o bir Alman, ben bir Türk'üm. Hiçbir akrabalığımız filan da yok. İşte bu din kardeşliğinin verdiği bir duygudur. Peygamberimizin (s.a.s.) Sahabesinin tamamına yakını Arap'tı. Ama bunların arasında Peygamberimizin övdüğü, Selmân-ı Farisî, Bilâl-i Habeşî (r.a.) gibi Arap olmayanlar da vardı. Ayrıca Peygamberimizin amcaları

da vardı. Onlardan Hz. Hamza ve Hz. Abbas Peygamberimize iman ettiler ve ebedî saadete erdiler. Hatta Hz. Hamza, yeğeni olan Peygamberimizin yolunda Uhud Savaşında şehid oldu. Ama Peygamberimizin bir diğer amcası Ebû Leheb, Peygamberimize iman etmediği gibi ona kötülük ve düşmanlık etti. O'nun hakkında, O'nun ne kötü olduğunu bildiren Tebbet Sûresi indi. Selman ve Bilâl Arap olmadıkları hâlde Peygamberimize iman ettiler. Şeref ve ebedî saadet kazandılar. Peygamberimizin amcası olduğu hâlde Ebu Leheb iman etmedi ve helak oldu gitti. Hz. Ebu Bekir de Mekke'den çıktı, Ebu Cehil de... Ama biri Peygamberimize imanda ve bağlılıkta zirveye çıktı, öbürü küfür ve düşmanlıkta en alt dereceye düştü. Bu iş iman meselesidir ve bu iş Arafat güneşinde yanmaya iştiağ duyma meselesidir.

Gözlerim, hepsi de türlü türlü ırktan ve fakat hepsi de bembeyaz ihramlara bürünerek aynı Telbiye'yi getiren Arafat meydanını doldurmuş Hacılar üzerinde dolaştı.

Arafat güneşi iyi bastırmıştı. İyi bastırmıştı ve iman etmiş bütün insan ırklarını aynı pota içinde eritiyordu.

Anağı tatlı tatlı uyuyan İsmail'e, "İsmayil." diye seslendi. "Kalk artık güneş doğdu. Bir iki lokma bir şeyler ye de simit satmaya öyle git."

İsmail toparlandı, giyindi, elini yüzünü yıkadı. Anağının hazırladığı bir parça ekmek, bir parça peynirden ibaret kahvaltıdan bir iki lokma aldı. Sonra her sabah olduğu gibi simitçi fırınına gitmek üzere evden çıktı. Elinde simit koyduğu sepeti ve değnek vardı. Fırına kadar geldi ve beklemeye başladı.

Beklerken aklına baba bir ana ayrı kız kardeşi Pembe geldi. Bir hafta sonra okul açılacak, Pembe de okula başlayacaktı. Okula ilk başlayacak olan Pembe'nin heyecanını İsmail içinde yaşıyordu. Akşam eve dönerken ona bir silgi ve kalem almayı düşündü. Kim bilir Pembecik ne kadar sevinirdi buna.

Fırından satmak için aldığı simitlerin bir kısmını sepetine doldurdu. Bir kısmını elindeki değneğe taktı ve oradan ayrıldı.

Ayrılırken komşu kadın Hacer'in söyledikleri aklına takılmıştı.

Dün akşam evlerinde Hacer kadının analığına neler söylediğini yan odadan hep duymuştu.

"Evlen" demişti analığına Hacer kadın. "O koca herife verdiler de seni ne gün gördün ki a kız?.. Gençsin, güzelsin. Şu yoksullukta iki çocukla ne yapacaksın? Çocukların biri de üstelik senin değil, üvey... Kocan üç yıl önce öldü. Üç yıldan beri neler çekiyorsun? Şu bi gıdım oğlanın sattığı simidin parasıyla, köyden gelen üç beş erzakla geçinmeye çalışıyorsun. Bu ne zamana kadar sürecek?... Oğlanı köye gönderiver. Tek kızınla seni alacak bulunur elbet. O üveye bakacağına evlenirsin karısı ölmüş bir adamla. Bakarsın onun çocuklarına. Hem de başında bir erkeğin olmuş olur. Geçim sıkıntısından da kurtulmuş olursun."

İsmail bunları düşününce düşününce yürüyordu ki arkadan birisi, "Simitçi" diye seslendi. "Versene iki tane."

İsmail düşüncelerinden sıyrıldı. Adama iki simit uzattı. 'Ya Allah, Bismillâh... İlk siftahım... Sen büyüksün Allah'ım...' diye içinden geçiriyordu İsmail.

Otobüs durağına yaklaştı. Duraktaki insanların hemen hepsi telaşlı idi.

İsmail kendine has bir sesle sesleniyordu:

"Taze simit!... Sıcak simit!... Simitçi!..."

İsmail, kardeşi Pembe'nin okula başlayacağı günün sabahı erkenden kalktı. Çay suyunu koyduktan sonra Pembe'nin yatağının baş ucuna geldi. Yatağın ayak ucunda Hacer kadının getirdiği elden düşme önlük ve çanta vardı. İçini çekti. Kardeşi Pembe, başkasının getirdiği elden düşme eşyalarla okula gidecekti. Kendisi, elden düşme eşyalarla da olsa okula gidemiyordu. İsmail, işte bunlar için iç çekiyordu. Kendi

akranları řu anda ortaokulda okuyorlardı. Zaman zaman bazı ilkokul arkadaşlarına rastlıyordu.

Çayı içerirken kardeşi Pembe'nin, "Ağabey sen niye okula gitmiyorsun?" diye soruşu, boğazına âdeta bir yumruk tıkamıştı.

"Sen benim yerime gidiyorsun." diye geçiştirmeli bir cevap verdi İsmail. Sonra da mevzuu değıştirmeye çalıştı: "Annem seni okula bırakıp ayrıldıktan sonra sakın arkasından ağlamayasın ha... Öğretmenini üzme. O sana annelik edecek."

"Peki, ya öğretmenim kadın olmazsa..."

"O zaman babalık eder."

İsmail yine fırından simitleri almış cadde boyunca yavaş yavaş yürüyordu. Zihnine yerleşmiş endişe, beynini kurt kemirir gibi kemiriyordu.

Ya annesi Hacer kadının dediğini yapar da onu köye halası gilin yanına gönderirse... Sonra da bir başkasıyla evlenirse... Vardığı adama Pembe, baba mı diyecekti?...

Babası uzun müddet çektiği bir hastalıktan dolayı ölmüştü. Ondan önce de annesi İsmail'i doğururken ölmüştü. Annesinin ölümünden sonra tabi babası analığıyla evlenmişti. Babasının ölümü Pembe'nin doğumundan bir müddet sonraydı.

Babasının ölümünden sonra etrafındakiler, "Öldü de kurtuldu." dediler.

Halbuki İsmail, hiç mi hiç öyle düşünmüyordu. Keşke yaşasaydı da çekseydi. Onların başında bir baba olarak bulunsaydı.

İsmail, köylerini hayal meyal hatırlıyordu. Ninesinin ölümünde gitmişti. Köyde İsmail'i görenler, "Anasına ne kadar da benziyor." diye söylenmişlerdi.

Görmediği anasına benziyor olması, İsmail'e bir mutluluk vermişti.

Ancak annesinin onu doğururken ölmüş olması onun için bir üzüntü kaynağı olmuştu. 'Keşke ben doğmasaydım da annem ölmeseydi.' diye düşündü.

Sonra aklına analığı geldi. Analığı Pembe'yi doğururken ölmemişti. İyi ki de ölmemişti. Yoksa Pembe nasıl dayanırdı. Ve ağabeyi işe çıkarken çok ağlardı.

Bunları düşünürken yürürken yerde bir ekmek parçasına gözü takıldı. Düşüncelerinden sıyrılarak ekmeği yerden aldı. Öptü, başına koydu. Sonra az ilerideki başından biraz yüksekçe bir duvarın üstüne ekmeği bir sıçrayışta koydu. Tam o ekmeği duvarın üstüne koyuyordu ki:

"Simitçi!..." diye bir ses işitti.

Çağrılan yöne doğru baktı. Bir başka simitçi kendinden evvel davranmış, iki simit vermişti çağırın kişiye.

"Kısmet" diye başını önüne eğdi İsmail.

Anaılığı aklına geldi. Kimsenin bir başkasının kısmetini yiyemeyeceğini söylerdi. Bu söz kendini biraz ferahlatmıştı. Demek kısmet İsmail'in değildi.

İsmail cadde boyunca yavaş yavaş yürümeye devam ediyordu. Bir elin omuzuna dokunuşunu hissetti. Dönüp baktı. Dokunan demin öbür simitçiden simit alan adamdı. Güler yüzlü, babacan tavırlı biriydi. İri yarı bir yapısı vardı.

"Üzüldün mü küçük?" diye sordu.

"Yo, hayır." dedi İsmail. "Demek ki kısmet benim değilmiş."

"Aferin be küçük. Bayağı küçücük hâinden umulmadık şeyler söylüyorsun. Ben simitçi diye sana seslendim ama o daha erken davrandı."

"Dedim ya kısmet ağabey."

"Senin adın ne?"

"İsmail, amma bana çevrem İsmayıl derler."

"Kaç simit satıyorsun günde İsmail?"

"Kırk, elli... Çoğu zaman birbirini tutmaz."

"İyi para ha..."

"Yok be ağabey..."

Yan yana beraberce yürüyorlardı.

"Senin adın ne peki?" diye sordu İsmail.

"Hüseyin."

Bir müddet yan yana yürüdükten sonra Hüseyin İsmail'e, "Bak sana ne söyleyeceğim." dedi. "Gel köşedeki büfeden birer gazoz içelim."

"Olmaz."

"Neden olmaz? Ben ısmarlayacağım."

"Yok be ağabey... Ondan değil... Şimdi benim içime sinmez. Pembe gelir, anam gelir aklıma. Ben onun için istemem."

"İyi de babanı unuttun."

"Babam öldü... Ben anama, kardeşime bakıyorum. Zaten o yüzden de okula gidemiyorum."

Beraberce büfeye doğru yürüdüler. Hüseyin büfeden aldığı poşet içindeki üç gazozu İsmail'e uzattı.

"Bak İsmail sana ne diyeceğim. Yarın aynı saatte burada buluşalım. Bakalım o zaman simitlerin kısmet olacak mı? Ha ne dersin? Şimdilik şu üç gazozu evine götür."

Akşam yemekte
İsmail, Hüseyin
Ağabeyini
anlattı analığına.

"Ne iyi ağabey
değil mi anne?"

Analığı, Hüseyin'in
almış olduğu gazozu
yudumlarırken Pembe atıldı:
"Ağabey, o Hüseyin Ağabeyin bize
yine gazoz alır mı?"

"Kim bilir..."

Ertesi sabah İsmail yine Hüseyin Ağabeyiyle karşılaştığı yere gelmişti. Hüseyin Ağabeyinin gelip gelmediğini araştırmaya başladı. Caddenin kenarında duruyordu. Bir araba kendine iyice yaklaştı. Arabadan kendisine birisi sesleniyordu:

"İsmail... İsmail..."

İsmail kendini çağırana dikkatle baktı. Hüseyin Ağabeyiydi. Arabası doğrusu lüks ve yeniydi. Hüseyin ön kapıyı açmış, İsmail'i içeri çağırıyordu:

"Hadi gelsene arabaya."

"Neden amma? Ben simit satmaya devam edecektim."

"Sen gel hele. Ne olacağını anlatırım."

İsmail, ister istemez arabaya bindi. İçi simit dolu sepetini arabanın arka koltuğuna yerleştirdi. Hüseyin arabayı hareket ettirdi. Kalabalık caddede gidiyorlardı.

"Bak İsmail," dedi Hüseyin. "Dün senin hareketlerin beni çok duygulandırdı. Kuru ekmeği yerden alıp öpüşün, çiğnenmemesi için duvarın üstüne koyuşun nimet kıymetini nasıl bildiğini gösteriyordu. Senden simit almadığım anda meseleye kısmet diye bakışın, sende asil bir terbiyenin varlığına işaret ediyordu. Akşam babama anlattım. Çok duygulandı. Zekatımız için iyi fırsat dedi. **'Allah zekâtını verenleri Vesile Cennetine koyar.'** diye ilâve etti. İkimiz de ağladık. 'Bu devirde böylesi var mı?' dedi babam. Sizi işletmekte olduğumuz bir kız kolejinin hemen yanındaki küçük hizmet binasına yerleştirmeye karar verdik. Zaten kız koleji için temiz bir kadın da arıyorduk. Annen orada çalışır. Sen ve kardeşin rahatça okullarınıza devam edersiniz aynı zamanda. Şimdi sizin eve gidiyoruz. Annenle kardeşini alacağız."

İsmail'in gözü, dün duvarın üstüne koyduğu kuru ekmek parçasına takıldı. Hâlâ o duvarın üstünde duruyordu.

Başını arkaya yasladı. Gözlerini kapattı. Göz kapakları arasından sızan yaş damlalarını kendi hâline bırakıverdi. Artık bu sevinç gözyaşlarını saklayabilmesi mümkün değildi.

BOSNA

*Meşhed-i
Hüdavendigâr
Türbesi**

TÜRKİYE

BEŞ ASIRLIK TOHUM

**Öykünün sonuna bakınız.*

Küçük Cahide'nin ilkokula yeni başladığı günlerdi. Ailece akşam yemeğini yemişler, herkes bir işle uğraşmaya başlamıştı. Cahide'nin annesi mutfakta idi. Babası kanepeye oturmuş kitap okuyordu. Cahide de ders çalışmak için salondaki masanın bir köşesine ilişmişti. Tam derse başlayacaktı ki kapı çalındı. Cahide, gidip kapıyı açtığı anda, karşısında karşı komşularının kızı Zeynep Ablasını gördü. Zeynep, Cahide'den üç-beş yaş büyüktü. Zeynep, Cahide yaşlarında bir kız çocuğunun elinden tutmuş, kapının önünde ayakta duruyorlardı. Küçük kızda bir yabancılık tavrı, bir ürkeklik, bir çekingenlik vardı.

Cahide, "Zeynep abla buyurun, ayakta kalmayın." diyerek gelenleri içeri aldı.

Gelenler, "Selâmün Aleyküm." diyerek içeri girdiler.

Cahide, onları ders çalıştığı masaya oturttu.

"Hoş geldiniz Zeynep Abla. Kapı komşumuz olduğunuz hâlde üç-beş gündür görüşmüyoruz. Yoksa burada mı yoktunuz?"

"Evet Cahide. Burada yoktuk."

"Nereye gittiniz?"

"İstanbul'a gittik."

Zeynep, sözlerin burasında beraber getirdiği kıza doğru baktı. "Bu küçük kızımız Yenibosna'da idi. Onu getirmeye gittik."

Cahide misafir kıza, "Hoş geldiniz." dedi.

Misafir kız, çok zor konuştuğu bir Türkçe ile, "Hoş bulduk." diyebildi.

Zeynep araya girdi: "Bu kardeşimiz Tükçe'yi konuşamıyor. Bildiği üç-beş kelime."

Zeynep, biraz duraklayarak anlatmaya devam etti:

"Kendisi benim gibi Boşnak'tır. Bu son savaşta babası cephede şehid olmuş. Annesi de Saray-Bosna'ya düşen bir bombayla şehid olmuş. Bazı akrabalarımızın yardımıyla

Türkiye'ye kadar getirilmiş. Yenibosna'ya yerleştirilmiş. Bizim de uzaktan akrabamız oluyormuş. Çorbada tuzumuz bulunsun kabilinden babam, 'biraz da bizim yanımızda kalsın' diye alıp getirdi."

Cahide'nin bakışları iyiden iyiye misafir kızın üstünde yoğunlaşmıştı. Memleketini terk etmek zorunda kalmış, hele hele anasını babasını şehid vermiş şu küçük kızın hâli, Cahide'nin içini yakıp kavurmuştu. Hıçkırarak ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Gözünden akan yaşlara mâni olamadı.

"Allah rahmet eylesin kardeşim." diyebildi.

Boşnak kız, Cahide'nin anlamadığı birkaç kelimeyle bir şeyler söyledi. Zeynep tercüme etti misafir kızın söylediklerini: "Bu hâlimizle sizi üzdüysem özür dilerim, diyor."

"Özür ne kelime... Söyle ona Zeynep Abla, kalbimizin tamamı onlarıdır."

Boşnak kız bir şeyler anlatmaya devam ediyordu. Onun anlattıklarıyla Zeynep'in yüzünü acı tebessümler kaplıyordu. Boşnak kızın anlatacakları bitince Cahide, Zeynep'in yüzüne baktı. Onun anlattıklarını tercüme etmesini bekliyordu. Cahide de anlatılanları çok merak ediyordu. Zeynep tercüme etmeye başladı: "Rahmetli babam der ki diyor Boşnak kız."

Cahide araya girdi: "Ablacığım adı nedir bu kızın?"

"Önceleri Boşnakça bir ismi varmış: Zlada. Zlada altın demekmiş. Fakat rahmetli babası sonradan Sümeyye ismini ilave etmiş. Daha ziyade Sümeyye diye çağırırmış. Sümeyye ilk İslam şehidesi bir kadının adı imiş."

"Evet ablacığım tercüme etmeye devam et lütfen."

"Evet rahmetli babam der ki diyor, biz Osmanlının hayranlarıyız. Osmanlının ilk padişahları mücahid kimselermiş. Birinci Murad, İkinci Murad, cihadı çok severlermiş. Hatta Birinci Murad, savaş meydanında şehid düşmüş. Onlar tâ bizim oralara kadar, Bosna-Hersek'e kadar İslam'ı getirmiş. O bakımdan onlara hayranız, minnettarız."

Cahide'nin babası konuşmalara kulak misafiri olmuştu. Konuşularlardan çok etkilenmişti. Okumakta olduğu kitabı elinden bırakıp çocukların yanına geldi. Bir sandalyeye oturdu. Kızlar konuşmayı bırakmışlar onun bir şeyler söylemesini beklemeye başlamışlardı.

"Çocuklar" dedi Cahide'nin babası. "Konuşmalarınıza kulak misafiri oldum. Anlatılanlardan çok duygulandım. Birinci duygulandığım husus şu: Küçük yavrunun anasını da babasını da savaş meydanında kaybetmiş olmasıdır. Ancak onlar şehid olmuşlardır. Şehidlik Müslümana bizim havsalarımızın alamıyacağı derecede büyük şeref verir.

Kur'an, **'Şehidlerin ölmediğini, fakat bunu bizim bilemeyeceğimizi'** buyuruyor. Şehidler cennetlerin en yüksek dereceli yerlerine gideceklerdir. İkinci duyulduğum husus, beş asır önce yapılan bir cihadın bugün bile hâlâ eserinin görülmesidir. O devirde tâ oralara üflenen İslam'ın kurtarıcı nefesi, bugün bile nice kimselerin manevî kurtuluşuna vesile olabilmektedir. Bu şerefli ibadet Cihad İbadeti'dir. **'Allah, cihad edenleri Me'va cennetine koyacaktır.'**"

** Osmanlı Orduları Birinci Kosova Savaşında, Knez Lazarın komutanlığı altındaki Sırp, Bosna, Macar, Hırvat, Eflak, Leh ve Çek kuvvetlerinden oluşan orduya karşı zafer kazandılar. Savaş sonunda Sultan Murat, Miloş Obiliç tarafından sinsice öldürüldü. Sultan Murat'ın iç organları olayın geçtiği yere gömüldü, vücudu ise Osmanlı Başkentine götürüldü. Meşhed-i Hüdavendigâr türbesi, Padişahın oğlu Yıldırım Beyazıt'ın emriyle yaptırıldı. Türbe aynı zamanda Batı Rumeli'de Türk varlığı ile kimliğinin çok önemli bir simgesidir.*

Annem, küçük kız kardeşim Gülümser ve ben salonda idik. Ben ilkokul beşinci sınıfa, kardeşim ise dördüncü sınıfa gidiyordu. Salonun bir köşesindeki masada derslerimizi çalışıyorduk. Kardeşim kendini tamamen derse vermiş bir hâlde çalışıyordu. Ben ise ara sıra kendimi televizyondaki filme kaptırıyordum.

Annem televizyona yakın bir koltuğa oturmuş, hem elindeki örgüyü örmeye çalışıyor, hem de televizyondaki filmi seyrediyordu.

Saat ona yaklaştığı hâlde babam hâlâ ortalarda yoktu. Anlaşılan gene geciktiğine göre sarhoş olarak gelecekti. Eve geç geldiği akşamlarda hep öyle yaptığı için artık alışmıştık babamın yaptıklarına. Eve kafayı çekerek gelirdi. Geç geldiği ve sarhoş geldiği yetmiyormuş gibi eve gelince bir de annemi döver, kardeşlerimle bize bağırrır çağırırdı.

Onun o davranışlarından dolayı ben de hiç moral kalmaz dersimi olduğu yerde bırakır gider yatardım. Kafamda bir sürü üzüntü veren düşünceler ortaya çıkardı. Yatakta bir o yana bir bu yana döne döne uyumaya çalışırdım.

Kardeşim ise bu durumdan hiç etkilenmezdi. Hiç istifini bozmadan dersini tamamlardı. Ondan sonra gider abdest alır, namaz kılar, sonra yatardı.

Olan zavallı anneme olurdu. Babamın ona attığı dayağın acısından çok, gururuyla oynandığı için ağlardı. Ağlamaktan şişmiş yaşlı gözlerle yatak odasına gider, yatardı.

Bütün olumsuz işlerin kahramanı olan babam da salondaki divana uzanır, biraz kendini topladıktan sonra yatak odasına giderdi.

Bu akşam yine aynı şeyler olacak gibiydi. Biz salonda kendi hâlimizde işlerimize devam edip giderken kapı çaldı. Herhâlde gelen babam olmalıydı. Annem, "Kapıyı açiver Ergün." dedi.

Korka korka gidip kapıyı açtım. Tabi ki gelen babamdı ve yine omzuna ceketini atmış, sallanır bir hâlde idi.

"Ulan niye kapıyı geç açıyorsunuz?" diye bağıarak içeri girdi. Halbuki kapıyı hiç vakit kaybetmeden açmıştık.

Zavallı annem korkuyla hemen elindeki örgüyü bırakmış, ayağa kalkmıştı. Babam annemin yanına geldi ve bağıarak yüzüne tokat savurmaya başladı.

"Niye zamanında kapıyı açtırmıyorsun? Ben bu evin insanı değil miyim? Yoksa beni yabancı mı görüyorsunuz? Ha, söyleyin bana?"

Yine aynı şeyler oluyordu. Değişen bir şey yoktu. Annemi birkaç kere daha tokatladıktan sonra her zamanki gibi gidip divana uzandı.

"Dua edin ki bugün az içtim. Yoksa ben size bu yaptıklarınızın hesabını sorardım. İçki içtiğim masaya amcam geldi. Onun yanında sıkıldım fazla içemedim."

Fazla içemediği zaman böyleydi. Bir de fazla içseymiş nasıl olurmuş bilemem.

Ben yine moral bozukluğu içinde salonu terk edip kardeşimle beraber yattığımız odaya geçtim. Yine kafamda o üzüntü veren düşünceler olduğu hâlde yatağa uzandım.

Benden biraz sonra kardeşim de içeri geldi. Abdest almış ve kolları sıvalıydı. Kollarını indirdi, başını örttü. Serdiği seccadede namaz kılmaya başladı. Onun o küçücük hâliyle namaz kılışı çok hoşuma gidiyor, zevkle seyrediyordum. Bizim evde namaz kılan bir o vardı zaten.

Zaman zaman ben de namaz kılma ihtiyacı hissediyor, fakat tembelliğe kapılıyor boş veriyordum. Zaten şu babamın ettiklerinden sonra insanda namaz kılacak moral kalmıyordu.

Kardeşim sessiz sessiz namaz kılmaya devam ederken babam açık kapıdan yavaşça içeri girdi. Şaşırdım. Hiç böyle yapmaz, bizim odaya girmezdi. Kendimi toparladım. Babam benim yattığım somyanın bir ucuna oturdu. Sessiz sessiz Gülümser'in namaz kılışını seyretti.

Gülümser namazını bitirip dua etmeye başladı. Babamın odada olduğunun farkında değildi. Her zamankinden farklı olarak bugün duasını hafif yüksek sesle, mesela benim duyabileceğim yükseklikte bir sesle ediyordu. Demek ki canına tak etmişti ki bugün Gülümser daha bir acı ile dua ediyordu.

"Allah'ım, babamı bu içki derdinden kurtar. Edebden, ahlaktan, insanlık hasletlerinden koparan içki belasından kurtar onu ya Rabbî... Onu iyi bir insan et."

Gülümser'in duasını babam da ben de duyuyorduk. Sessizce onun duasını dinliyorduk.

Kardeşim duasını bitirip ellerini yüzüne sürmüştü ki babam fırlarcasına ayağa kalktı. Gülümser'i kucakladı, öptü öptü.

"Yavrum benim. Demek ki bu kötü babana böyle güzel dualar ediyorsun ha. Yavrum benim. Halbuki ben sizi dövüyorum, size bağıriyorum. Size gerçek bir babalık yapamıyorum. Sen ise bana böyle dualar ediyorsun. Eğer ağlayabilseydim ağlamanın tam yeri idi. Ama ağlamayı da unuttuk." Gülümser de duygulanmış, o da babama sarılmış yanaklarından öpüyordu.

Olanların üstüne annem çıkageldi. Aralık kapının oraya dikilmiş, bizi seyrediyordu.

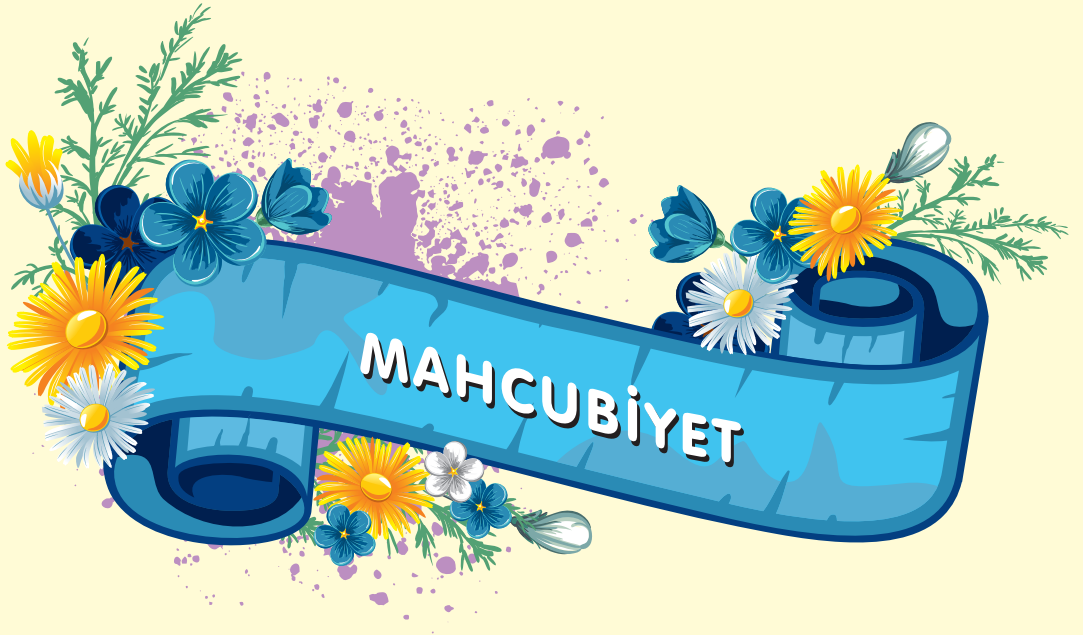
"Kızım, Gülümser'im." diyordu babam. "Senin hatırandan bu içkiyi bırakacağım. Size karşı iyi davranan bir baba olmaya çalışacağım. Ama Allah beni affeder mi?"

Gülümser yaşından beklenmeyen bir olgunlukla konuşmaya başladı:

"Affeder, affeder babacığım. Bir kitapta okudum. '**Allah, yaptığı günahlara can-ı gönülden tövbe edenleri affeder ve Adn Cennetine koyarmış.**' Yeter ki sen tövbe et baba...."

Babam çok heyecan ve sevinç hissedilen bir sesle konuşuyordu: "Ettim bile kızım!... Ettim bile!... Bundan sonra sizin istediğiniz şekilde bir baba olacağım."

Sami ve Hasan iki kardeştiler. Aralarında birer yaş fark vardı. Sami ilkokul beşe, Hasan ise dörde gidiyordu. Babaları İsmail bir fabrikada çalışıyordu. Bazı haftalar İsmail gece vardiyasına kalıyordu. Çocuklara hem bilgi yönünden hem de zaman açısından fazla katkısı olamıyordu. Ama eve onların okuyacağı dinî kitapları getiriyordu ve okumalarını söylüyordu. Getirdiği kitaplar daha çok temel İslamî bilgiler, Peygamberimiz ve diğer peygamberlerin hayatları ile alakalı bilgiler üzerine idi.

Hasan, babasının getirdiği kitapları hemen okuyordu. Sami'ye nedense kitap okumak zor geliyordu. Babasının kitap getirdiği günlerde Hasan, mütevazı evlerinin salonunun bir köşesine çekilir, yeni gelen kitapları sessizce okurdu. Sami ise daha ziyade televizyondaki programları seyretmeyi tercih ediyordu.

Babası zaman zaman getirdiği kitapları okuyup okumadıklarını Sami ve Hasan'a sorardı.

Sami okumadığı hâlde okuduğunu söylerdi.

Hasan da sadece okuduğunu ifade etmez, aynı zamanda kitapları çok beğendiğini söyler, babasına teşekkür ederdi. Bazen de kitaptan bazı yerleri güzel güzel tekrar ederdi.

Babası da Hasan'ın o tatlı tatlı konuşmasını zevkle dinlerdi. Sami, Hasan'ın babasıyla o konuşmaları esnasında iskemleye oturur, başını mahcup mahcup öne eğdi. Babasının

kendisine de bazı şeyler sormasından korkardı. Çünkü getirilen kitapların çoğunu okumuyordu. Okuduklarını da yarım yamalak okuyordu. Dolayısıyla kendinden küçük olan kardeşinden dinî bilgi açısından çok çok gerideydi. Bunun için kendisine soru sorulmasını istemiyordu.

Hasan, okuduğu İslamî kitaplardan edindiği bilgiler ile namaz da kılmaya başlamıştı. Sami ise babasının evde olduğu akşamlar namaz kılar, öteki zamanlar çoğu kez kaytarırdı.

Amcaları Hamza, zaman zaman onların evlerine gelirdi. Hoş sohbet bir adamdı Hamza. Onun geldiği akşamlar evde bir neşe, bir manevî hava olurdu. Zaten Hamza Amcalarını, öğretmenlik yaptığı okulda da hemen herkes seviyordu. Hem öğrenciler, hem öğretmen arkadaşları Hamza Amcalarına ayrı bir değer veriyorlardı.

Yine bir akşam Hamza Amca misafirliğe gelmişti. Çaylar içiliyor, sohbetler ediliyordu.

Hamza Amca ve babaları yan yana somyada oturuyorlardı. Hasan da hemen onların yanındaydı. Ama Sami biraz ilerdeki iskemleye oturmuştu.

Söz sırasında Hamza Amca şunları anlatıyordu: "Bugün bir kitapta bazı Ayet ve Hadisler okudum. Müslümanın kalbi ile dilinin bir olmadığı, yapmadığı şeyleri yaptığını ifade etmesinin tehlikeli olduğunu anlatıyordu bunlar. Allah'ın emirlerinin yerine getirilmesi hususundaki inceliğin faziletinden de bahsediyordu."

Sohbet başlayınca Hasan, amcasına biraz daha yaklaşmış, onun anlattıklarını can kulağı ile dinlemeye başlamıştı. Biraz gerideki Sami ise sessiz duruyordu.

Bir ara amcaları, "Gelin bakalım benim yeğenlerim." dedi. "Sizi bugün dinî bilgileriniz açısından biraz ölçmek istiyorum."

Amcasının bu sözlerine Hasan çok sevindi. Amcasına daha da yaklaştı. Sami ise olduğu yerde kaldı ve başını öne eğdi.

Amcası peşpeşe sorular sordu Sami ve Hasan'a... Hasan hemen hemen bütün soruları cevaplandığı hâlde Sami, çok azını cevaplandırdı. Dolayısıyla başı da biraz daha eğildi.

Amcası sorularını bitirmişti. Hasan'ın verdiği cevaplardan son derece memnun olmuştu.

"Aslan yeğenim." dedi. "Daha ilkokul çocuğu olduğun hâlde bu kadar şeyi bilebiliyorsun. Bu kadar şeyi nereden öğrendin? Doğrusu şaşıtm."

Hasan atıldı: "Babam hemen her ay bana ve ağabeyime maaşını aldıktan sonra kitaplar getirir. Ben de bu kitapları hemen okurum."

"Aferin benim yeğenim. Ne kadar memnun oldum bilemezsin."

Babaları sohbetin bu anında oturduğu yerden bir büyük oğul Sami'ye bakıyor, bir de küçük oğul Hasan'a bakıyordu.

Hasan ne kadar sevinçli ve neşeli ise, Sami de o kadar üzüntülü ve mahcuptu.

Sami'nin bu olanlar karşısında içi içini yiyordu. Neden babasının getirdiği kitaplara bu kadar alakasız kalmıştı? Neden onları okumamıştı? Kendinden küçük kardeşi Hasan'ın karşısında ne kadar mahcup olmuştu. Babasının getirdiği kitapları okumadığına, namaz kılmadığına bin kere pişman olmuştu.

Zaman ilerlemiş, amcasının gitme saati gelmişti. "Bana müsaade ağabey." dedi ve ayağa kalktı. Sami, Hasan ve babaları da ayağa kalktılar.

Bu sırada Hamza ceketinin cebinden bir kalem çıkardı. Hasan'a uzattı.

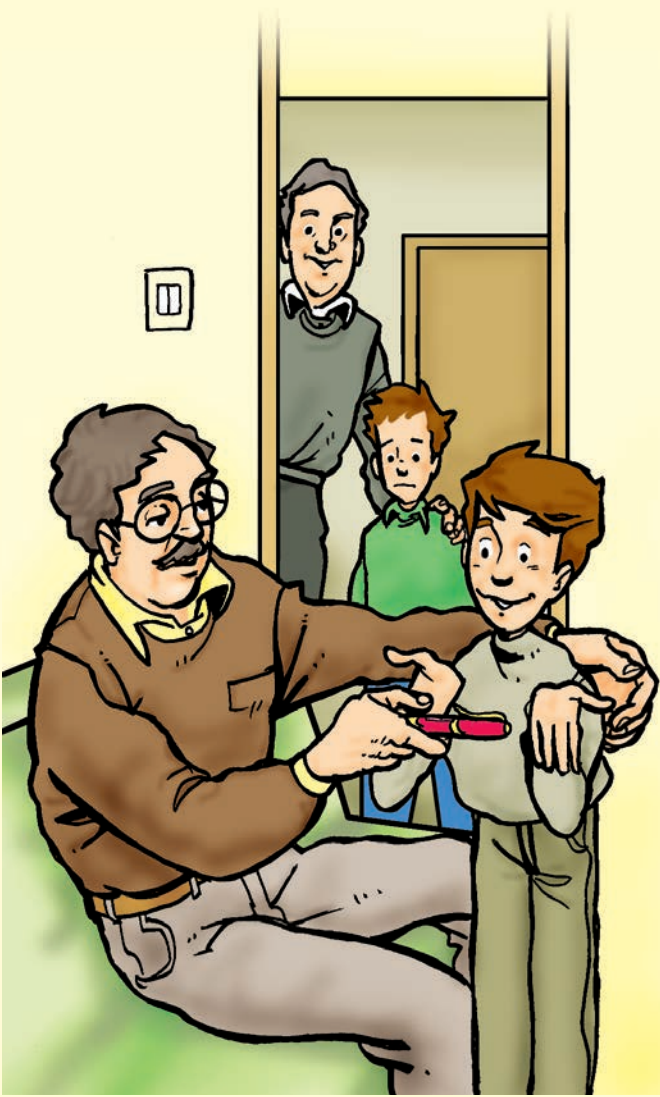
"Bu akşam beni o kadar duygulandırdın ki Hasan." dedi. "Tâ lise yıllarından beri kullandığım kalemimi sana hediye ediyorum. Bu kalemi bana, lisedeki hocalarımdan biri, gösterdiğim başarılardan dolayı hediye etmişti. Ben de sana onu hediye ediyorum. Daha da başarılı olmanı diliyorum."

Hasan çok duygulanmıştı. Kalemi aldıktan sonra amcasının elini öptü. Hepsisi de birbirleriyle kucaklaştılar.

Sami'nin mahcubiyeti hâlâ devam ediyordu.

Hamza Amca, çıkarken kapının önünde şunları söylüyordu:

"İnsan yaptığı işi Allah için yapmalıdır. Kitap okuduysa okudum demelidir. Okuduğu kitaptan öğrendiğini tatbik etmelidir. Namaz kıldığı zaman kıldım demelidir. Kılmadan kıldım derse belki etrafındakileri kandırabilir amma Allah'ı asla kandıramaz.

Çünkü Allah
gizli ve açık
her şeyi bilir.
İşi Allah için
işlemek, takva
sahibi olmak
demektir.

**'Allah,
Daru's-Selâm
Cennetine
ancak takva
sahiplerini ॥
koyacaktır.'**

Sami
yaptıklarına
hayıflanarak
içeri girdi.
Bundan sonra
babasının
dediklerini tam
olarak yapmayı
kafasına
koydu.
Mahcubiyeti
hâlâ devam
ediyordu.

Babamın seslenmesiyle uyandım: "Hatice, kalkar mısın kızım?"

Gözlerimi oğuşturarak yatağımdan doğruldum. "Okul saati geldi mi baba?"

"Onun için uyandırmadım kızım. Okul saatine daha var. Köyde Ayşe yengen ölmüş. Onun cenazesine gideceğiz. O, seni çok severdi biliyorsun. Cenazesine seni de götürmek istiyorum."

Gayri ihtiyarî bir çığlık attım:

"Nee! Ayşe yengem ölmüş mü?..."

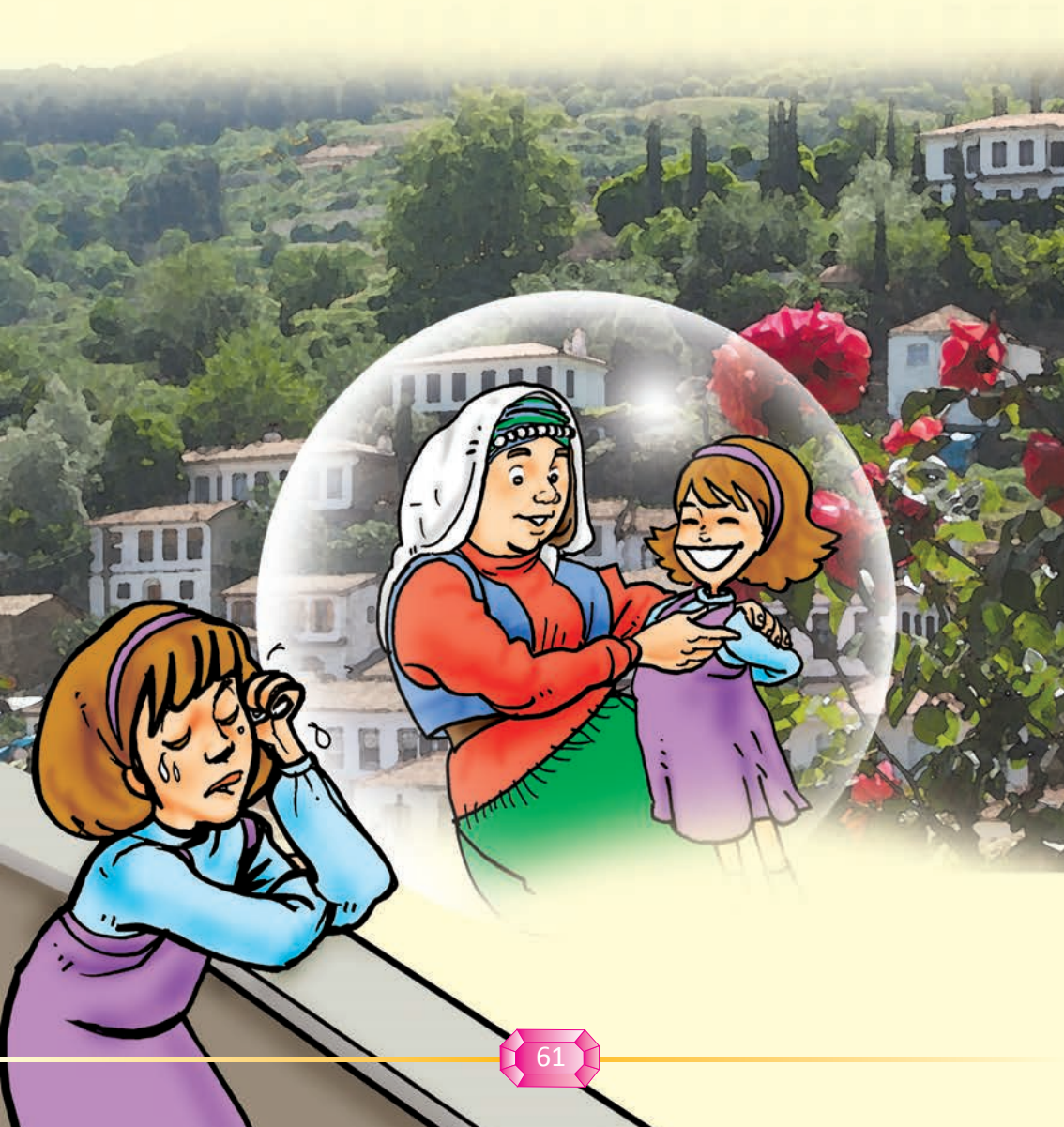
"Evet kızım bu gece ölmüş. Biraz önce telefon ettiler."

Hıçkırarak hıçkırarak, katıla katıla ağlamaya başladım.

Annemin yardımıyla giyindim. Annem, babam beraberce aşıya indik. Ömer Amca'nın arabasına bindik.

Konya'dan çıktık. Yarım saat sürecektir bir yolculuktan sonra köyümüze varacaktık.

Yolculuk boyunca hep Ayşe Yengemi düşündüm. Aklımdan çıkmıyordu. Onu hatırladıkça da gözlerim yaşıyor ve sessizce ağlıyordum.

"Kendine hakim ol kızım." dedi babam. "Üzüntünü anlıyorum. Ayşe Yengeyi hepimiz severdik. O bize amcamın bir hatırası idi. Hepimiz öleceğiz, elden ne gelir?!"

Ayşe Yenge, babamın amcasının karısıydı. Amcasının ölümünden sonra yalnız kalan yaşlı Ayşe Yengeme babam yakından alaka gösterirdi. Onu sık sık ziyaret eder; eksiklerini, ihtiyaçlarını gidermeye çalışırdı.

"Akraba ziyareti, memleket ziyareti çok mühim." derdi babam. "Hele Ayşe Yengen gibi kimsesizlerin ziyareti çok çok mühim. Sıla-i Rahim ne güzel. Onlara yardımcı olmak ne kadar iyi bir şey."

Babamın Ayşe Yengeyi ziyaretlerinde çoğu zaman ben de bulunurdum.

Bazen babam olmadığı zamanlarda da Ayşe Yengeyi ziyaret eder olmuştum. Ona çeşmeden testiyle su getirir, varsa bulaşıklarını yıkar, temizliğine yardımcı olmaya çalışırdım.

O da benim kendisine gösterdiğim yakınlıktan çok memnun olurdu. Dizine oturtur; saçlarımı, yüzümü okşardı. Yanaklarımdan öperdi. Evinin arka bölmesine gider ceviz, dut kurusu, leblebi, içde gibi kuru yemiş verirdi. Bana dualar ederdi:

"Benim, huyu da kendi de hûri gibi güzel kızım. Allah senin gönlünün muradını versin."

Yolculuk boyunca hep bunlar gözümün önüne geldi durdu.

Nihayet köye vardık.

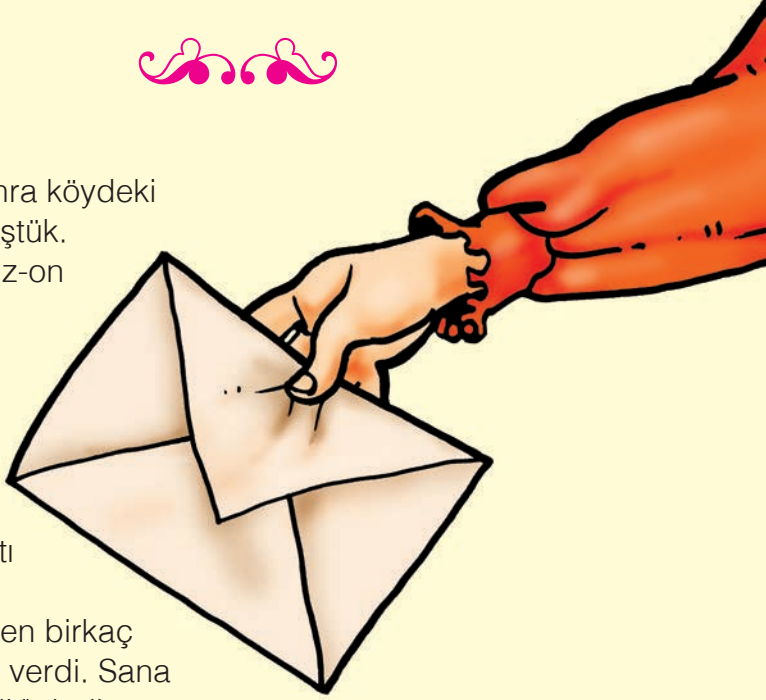
Cenaze hazırlıkları tamamlanmış sıra defin işine gelmişti.

Birkaç çocuk mezarlığın kenarındaki bir ağacın altında oturmuş Ayşe Yengenin mezara gömülüşünü seyrediyorduk.

Köyün hemen bütün erkekleri oraya toplanmışlardı. Kimi, mezarı toprakla örtüyor; kimisi de yere oturmuş hocanın okuduğu Kur'an'ı dinliyordu.

Cenazeden sonra köydeki evimize dönmüştük. Benim gibi sekiz-on yaşlarında olan amcamın kızı Halime yanıma geldi. Elinde bir zarf tutuyordu. Zarfı bana uzattı ve, "Bunu Ayşe Yengem ölmeden birkaç gün önce bana verdi. Sana iletmemi söyledi." dedi.

Ayşe Yengemden böyle bir şeyin ulaştırılması beni duygulandırmış, heyecanlandırmıştı. Zarfı hemen açtım. İçinden bir kâğıtla bir küçük altın çıktı. Kâğıtta şunlar yazılıydı:

"Kızım Hatice.

İyi olmayan yazımla sana bazı duygularımı aktarmak istiyorum.

Üç-beş gün içinde öleceğime dair içimde bir his var. Ölmeden önce sana bu yazıyı yazmak istedim. Seni çok da göresim gelmişti.

Bana çok hizmet ettin. Gönlümü aldın.

'Allah'ın, Sıla-ı Rahim yapanları, Darü'l-Karar Cennetine koyacağını' rahmetli babamdan çok duymuştum. Allah'tan ikimizi de Cennetlik etmesini diliyorum. Böylelikle ebedî âlemde beraber olmayı umuyorum.

Sana bir de küçük hediyem var. Maddî değeri pek yok ama manevî değeri epeyce çok. Bu küçük altın rahmetli babamın bana hâtırası. Ona da, atalarımın intikal ederek gelmiş. Asırlar öncesinden gelen bir hatıra. Sana layık gördüm.

Hakkını helal et. Allah seni korusun.

Ayşe Yengen."

Çok duygulanmıştım. Mektubu ve küçük altını bağrıma bastırıp ağlamaya başladım. Ağlamaya ne kadar ihtiyacım varmış.

İnsana huzur veren bir ağlamaydı bu...

SEKİZ CENNET İLAHİSİ

MUSTAFA AKGÜN

Güzelim Cennetlerine
'Gir' de, girelim Allah'ım
O sonsuz nimetlerine
'Er' de, erelim Allah'ım

Saf saf NAMAZ'a duranlar
Hakk rızasına erenler
FİRDEVS'de güller derenler
'Der' de, derelim Allah'ım

ORUÇ'la HULD'a erilir
Nefsin başına vurulur
Şeytan yerlere serilir
'Ser' de, serelim Allah'ım

Fakirin mahzun hâlleri
ZEKÂTLA hoş gönülleri
VESİLE'deki gülleri
'Gör' de, görelim Allah'ım

NAİM Cennetine ermek
HACC'ın yollarına girmek
Arafat'ta aşkla durmak
'Dur' de, duralım Allah'ım

TEVBE ilaç günahlara
Tevbe eden erer yâre
ADN Cennetine vara
'Var' de, varalım Allah'ım

TAKVA'ya eren bir kişi
Allah için işler işi
DARU'S-SELÂM'dır girişi
'Gir' de, girelim Allah'ım

SILA-YI RAHİM'e ermek
DAR-ÜL KARAR'a varmak
Orada sefalar sürmek
'Sür' de, sürelim Allah'ım

Hem ME'VA'ya ermek gerek
CİHAD edip durmak gerek
Bu yola can vermek gerek
'Ver' de, verelim Allah'ım

MUSTAFA AKGÜN

ÖZGEÇMİŞ

1946 yılında Uşak-Ortaköy'de doğdu. İlkokulu doğduğu köyde, orta öğrenimini Uşak Lisesini bitirerek tamamladı. Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesinden Ziraat Yüksek Mühendisi olarak mezun oldu. Ege Üniversitesi Ziraat Fakültesinde master çalışmasını tamamladı. Tarım Bakanlığının muhtelif birimlerinde teknik eleman, idareci ve bürokrat olarak çalıştı. En son Tarımsal Araştırmalar Genel Müdür Yardımcılığı vazifesinde bulundu.

Yazı hayatı bazı dergi ve gazetelere makaleler yazmakla başladı. Aylık Yeni Odak dergisinin sahip ve yazı işleri müdürlüğünü yapmaktadır.

Şu ana kadar 25 kitabı yayımlanmıştır. “Satı Gelin'in Türküsü” romanını film sinopsisi hâline getirmiş, bu sinopsis Esra Filmin açtığı yarışmada 110 (yüz on) sinopsis içinde üçüncülük olarak mansiyona layık görülmüştür. Ayrıca “Gönül Dağı” adlı romanı da İstanbul-Tuzla Belediyesinin açtığı roman yarışmasında 70 (yetmiş) roman içinde yedinci olarak mansiyon almıştır.

İngilizce ve Arapça bilir (Tarım Bakanlığının bir projesi çerçevesinde, katılmış olduğu 'Turkish-American Assosation'dan İngilizce kursu sertifikası almıştır. Yine 'Devlet Lisan Okulu'nun Arapça kursunda başarılı olmuş ve sertifika almıştır.).

Akgün, evli ve üç çocuk babasıdır.

DIYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI

ÇOCUK KİTAPLARI

- 1 Peygamberimi Öğreniyorum
- 2 Dinimi Öğreniyorum
- 3 Kitabımı Öğreniyorum
- 4 Dualarımı Öğreniyorum
- 5 Ahlakımı Öğreniyorum
- 6 İbadetlerimi Öğreniyorum
- 7 Cemil Dede Namaz Sûrelerini Anlatıyor
- 8 Her Şeyi Yaratın Allah (İnanıyorum Serisi-1)
- 9 Bizim İçin Dua Eden Melekler (İnanıyorum Serisi-2)
- 10 Yol Gösterici Kutsal Kitaplar (İnanıyorum Serisi-3)
- 11 En Güzel Örnek Peygamberler (İnanıyorum Serisi-4)
- 12 Sonsuz Hayat Ahiret Yurdu (İnanıyorum Serisi-5)
- 13 O'nun Dediki Olur Kaza ve Kader (İnanıyorum Serisi-6)
- 14 Şehri Görmek İsteyen Balık
- 15 Sarı Benek
- 16 Anne Sözü
- 17 Bilge Çocuk
- 18 Çiçekli Park
- 19 Hikaye Treni
- 20 Cıkcıki'nin Sevinci
- 21 Çocuklarımız İçin Din Bilgisi
- 22 Cemil Dede Namaz Dualarını Öğretiyor
- 23 Çocuklar İçin Kur'an Terimleri Sözlüğü
- 24 Kur'an-ı Kerim'deki Sureleri Tanıyalım
- 25 Dini Değerler Serisi - Sorumluluk
- 26 Dini Değerler Serisi - Kul Hakkını Gözetmek

